

La sirenetta que no podia escombrar l'escaleta

Un relat de: [Nurai](#)

Aquesta nit li he llegit a la meua filla, per primera vegada, el conte de la Sirenetta. A mesura que anava llegint em sortia la veu més suau i melodiosa. Els seus ulls s'anaven aclucant mentre els meus d'humitejaven. Pensava en el sentiment d'impotència de la sirenetta. La veia en les il·lustracions amb la seva cua de peix esvelta i estilitzada però que, alhora, li impedia anar a besar el príncep del qual s'havia enamorat. I no sé si massa encertadament m'ha vingut un simbolisme que mai se m'havia acudit. I llavors he associat la cua al pes dels fracassos de la vida que ens arrossega sovint a tenir por a prendre decisions. I també a aquells patrons que, no sé si per herència o per aprenentatge, ens anem creant per etiquetar-nos en qui ens sembla que som.

I m'han entrat ganes de sortir corrents... però la cua, ara humida i llefiscosa, no m'ha deixat.